

Jos kuljet tätä tietä matkallasi jonain päivänä, jos se vie samaan suuntaan kuin sinäkin olet matkalla, niin ennemmin tai myöhemmin tulet suurten tammien alle. Tiellä on valoja ja varjoja ja linnut visertävät korkealla oksistossa . Nauru helkähättää iloisesti ja ihmisiä näkyy kulkevan kauempana puistossa. Siellä on talo. Se on suuri ja pitkistä vahvoista hirsistä rakennettu. Siinä on ikkunoita jotka heijastelevat valoa syvinä ja puhtaina Se on tumma ja korkea. Tunnetko sen vetovoiman ? Kulje lähemmäksi, niin minäkin tein kerran Seuraa tätä erkanevaa hiekkatietä, joka kulkee puiden keskellä kohti sitä. Täällä on valoja ja varjoja. Voit kulkea rauhassa, kukaan ei häiritse sinua täällä. Piha aukeaa ja kukkia on sen liepeillä. Voit kulkea talon ovelle ja koputtaa siihen, tervehtiä ja hymyillä hänelle joka sen avaa. Vailla mitään asiaa voit astua sisään ja viipyä täällä hetken, levähtää. Kävellä näissä avarissa huoneissa ja tuntea sinäkin sen, miettiä. Mitä se on ? Mitä tunnet ? Tässä talossa on asunut monia ihmisiä. Keittiössä on ollut ruuan hajuja, huoneissa ääniä, ilmapiirejä. Näissä huoneissa on rakasteltu. Täällä on syntynyt lapsia Ja juuri nyt, kun kaikki on vielä voimakkaimmillaan, talo on vasta vähän aikaa sitten rakennettu, kesällä varhain aamulla, nainen kulkee talon ohi tiellä. Hän on lähtenyt liikkeelle jo aikaisin ja kulkenut pitkän matkaa. Kesä on kukkeimmillaan. Puut tuoksuvat ja ruusut hehkuvat kukkien talon liepeillä ja kaikkialla. Valtavien tammien lehvistöissä on valoja ja varjoja. Korkeiden oksistojen alla kuuluu kirkkaita ääniä nauraen. Hän kulkee vain tiellä talon ohitse, mutta se jokin vetää häntä silti heti puoleensa. Silti se on kuitenkin se mies tien varressa, joka hänet taloon lopulta tuo. " Huomenta " hän tervehtii naista joka kulkee tiellä kohti. " Huomenta " vastaa nainen hiljaa ja jatkaa kulkuaan. " Oletteko kulkenut jo pitkään? " mies kysyy " Tulkaa toki tuonne varjoihin lepäämään. Minä haen teille jotain juotavaa." Nainen ei sano mitään, hymyilee vain. Hän katsoo puistoon, jossa näkee kauempana kuin valkoisia hameita välkehtien valoon ja varjoon. Aurinko paistaa jo korkealle nousseena. Silloin hän myöntyy ja kun mies ojentaa kätensä, hän tarttuu siihen hypätessään heinikossa ojan yli. Lähemmäs taloa. Suurten tammien varjoon. Nainen istuutuu sen suuren mustan rungon lähelle nurmikolle ja mies menee taloon hakemaan vettä. Nainen ei koskaan saa tietää miten siinä käy. Lapsi juoksee hänen luokseen , tarttuu polvista tukea ottaen ja hetken lapsi seisoo siinä ihmetellen naisen kasvoja, yllättyneitä silmiä, sitten muiden äänet kauempaa alkavat kuulua lähestyen ja voimistuen nopeasti. Lapsi juoksee hänen luotaan alkaen huutaa villisti kun toiset lähestyvät ja saavuttavat hänet, ottaen kiinni nopeasti. Ja linnut laulavat korkealla oksistossa. Korkealla, korkealla ja kun mies tulee lasin vettä kanssa, hän kuuntelee miehen ääntä, puhetta ja silloinkaan kun hän jää yöksi, vain muutama tunti on enää matkaa jäljellä kylään, hän ei muista, mikä se oli ollut ? Mikä oli saanut hänet jäämään taloon, vain täksi yöksi. ...kuuntelemaan , katselemaan... Sen miehen pyynnöstä ... Jos hän haluaa ... Vain muutamaksi päiväksi ... Ei ole kiirettä ... onhan nyt kesä (jää hetkeksi) . Nainen tulee hämärissä huoneensa ovesta käytävään. Hän sulkee sen perässään ja kävelee käytävää pitkin eteenpäin. Lähtee laskeutumaan rappusia alaspäin hämäänsä aulaan. Talo on hiljainen. Vain ulkoa kuuluu pisaroiden ropina puiden lehtiin, sateen tasaisesti jatkuessa. Nainen astuu keittiöön ja hänen silmänsä laajenevat hänen katsoessaan kohti. Hän lähestyy hitaasti, kulkeakseen edestä ohi kaapeille, kun hänen hiuksensa äkkiä puristuvat otteeseen. Nainen äännähtää pään nytkähtaessä taakse. Hän taistelee lujasti vastaan kun hame nousee lanteilta. Äänettä, kaikki tapahtuu äänettä, kun käsi painaa päätä alas, pakottaen hänet pöydälle mahalleen. Paljastunut elin siirtyilee ilmassa puolelta toiselle ja ohjautuu alhaalla pakaroiden väliin. ...Ja siitä hitaasti... ahtaasti suoraan sisäänpäin, alkaen liikkua yhä liukkaammin edestakaisin. Ja se on oikein täällä. Se on oikein hiljaisissa käytävissä, huoneiden unisissa, lämpimissä hämärissä. Pakarat tärehkelevät työnnöistä ja siemennestettä alkaa kipeästi purkautua häneen, kuumana syvälle

sykkien. Nainen odottaa hiljaa alla sen tapahtuvan. Ruumis vapisee, liikkeet hidastuvat ja lakkaavat kokonaan. Elin luiskahtaa ulos. Hitaasti varjo kulkee hänen ylitseen, se irtoaa hänestä ja pysähtyy vastapäiseen seinään jähmettyen siihen paikoilleen. . . Auringon paisteessa he kävelevät puistossa niiden toisten naisten kanssa. Hän katselee ja kuuntelee heitä. Hän on pikkuhiljaa alkanut oppia tuntemaan heitä. Kauniita puhtaita vaatteita heidän yllään, suurten rintojen liikettä heidän puseroitensa alla, lantioiden leveyttä, niitä hän katselee varovasti ihaillen. Hän hymyilee ja näkee kuinka silmät tuikkivat takaisin ja hän nauraa heidän kanssaan. Hän alkaa pitää heistä. Sinä päivänä ja sitä seuraavana, eikä hän enää muista miksi ? Miksi oli jäänyt ? Ehkä se oli joku heistä, niistä naisista joihin hän ystäväystyi... Kauniissa puistossa, se tuntuu jatkuvan loputtomiin, hän kulkee punatukkaisen ystävänsä kanssa. Kauas, pitemmälle kuin koskaan aikaisemmin. Sinne minne taloakaan ei enää näy, eikä kukaan liiku niin kaukana siellä. Hautausmaa on rinteessä ja koko paikka näyttää aivan tavalliselta vanhanaikaiselta hautausmaalta, joskin se on hyvin kaunis ja pieni. Haudat ovat kumpuja ja kiviä siististi mäen rinteessä puiden keskellä. He laskeutuvat nurmikolle ja istuvat siihen katsellen puistoa ja metsää. Laakso kukkii ja väreilee hehkuen ympärillä, tumman vihreää ja ruusujen punaista. Hento imelämpi meden ja siitepölyn tuoksu viestii jostakin syvemmästä elämän tarkoituksesta, sen jatkumisesta. Se kiihottaa, luo uusia äkkinäisiä ajatuksia ja kutsuu näkemään lisää. Täällä on uusi maailma joka kasvaa vanhaan Kärpäset, hyönteiset, niiden surina kun ne lentävät ilmassa. Linnut jotka lentävät taivaalla, lentävät puista puihin ja eläimet kasvustojen seassa, tuntemattomat lajit kehittyen ja kasvaen levollisten katseiden alla. Heikko tuulen henkäys irrottaa siitepölyä kukkasista ja kuljettaa sitä ilmassa korkeammalle, korkeammalle avaraan maailmaan ja aurinko polttaa valkohehkuisena jos siihen katsoo hetkenkin suoraan. Aurinko siirtyy taivaalla heijastellen heihin säteitään puiden lehvistöjen läpi ja he riisuvat itsensä alasti, on niin kuuma päivä aivan luonnollista olla vapaana, alastomana ilman vaatteita. Suuret valtavat rinnat hetkahtelevat kun punatukkainen nainen irrottaa hameensa ja antaa sen valahtaa lanteiltaan. Nainen tuijottaa niitä syviä ulottuvuuksia jotka paljastuvat silloin, jatkuen laajoina, värisevinä pintoina loputtomiin, johtaen syvälle varjoihin, tiheään karvoitukseen. Rinnat ja nännit ovat paisuneet, laajenneet valtaviksi riippuen raskaina, kun nainen istuutuu hänen edessään alastomana nurmikolle. Ja jokin vetää häntä valtavasti puoleensa sinisen paljaan taivaan alla kun hän kumartuu ja naisen lanteet nousevat kohoten nurmikosta vähän, kun hän kallistaa itseään jotta nainen saisi sen suunsa ulottuville. Suuri paisunut nännipiha ja nänni sen keskellä. Vaalea pieni neste pisara valuu siitä. Hän katsoo punatukkaista naista silmiin ja nainen, hänen ystävänsä huokuu lämpöä. Se tuntuu ilmassa ja hän tuntee kuinka käsi silittää hänen hiuksiaan ja kuinka toinen nainen vapisee kauttaaltaan kevenemisen nautinnosta hänen imiessään. He katselevat hänen omia maidotta hetkuvia rintojaan ja toinen nainen tunnustelee hänen huuliaan varovasti koetellen sormellaan. Ja kertoo hänelle että piankin. Nythän on vasta kesä. Ensi keväänä, ehkä hän silloin saisi lapsen ja se syntyisi helposti ja terveenä. Ja he juttelevat pitkään kaikesta, ilahtuneina toistensa seurasta istuen nurmikolla, eikä kumpikaan heistä tunne mitään häpeää itsestään. Myöhemmin kun eräs nainen synnyttää. Se kuuluu koko talossa, kun nainen huutaa Voi se on kestänyt jo kauan, eikö se lopu lainkaan? Nainen saa kolmannen lapsensa ja se on kestänyt hänellä joka kerran hyvin pitkään. Viimein pimeässä yöllä myöhemmin Kaikki on hiljaista. Nainen kuuntelee taloa. Sitä syvää hiljaisuutta pimeässä, aistien sitä valvoessaan yksinään. Kunnes aamun kajo alkaa hitaasti valaista huonetta. Silloin hän vasta laskee päänsä tyynylle ja nukahtaa viimein. Se nainen on vapaa nyt, keittiössä, seuraavana aamuna kun miehet istuvat hänen lähellään ja nainen on alasti. Punainen iho hehkuen, kun miehet hyväilevät hänen pakaroitaan, juoden rinnoista varovasti vuorotellen.

Varovasti aluksi kun ne ovat niin arat vielä, ja nainen katselee varjosta ovelta miten nainen pöydän ääressä ei voi olla ähköisemättä nautinnosta suun imiessä. Synnytys meni hyvin, nainen on jo voimissaan. Ei aivan vielä rakastelua, mutta pian kun pahin aika on mennyt ohitse. Tuijottaen ovelta salaa, nainen katselee kiihottuneena, mutta tietämättä miksi itkee. Naisen vatsa alkaa pyöristyä. He katselevat häntä. Hän tuntee jokaisen miehen astelevan lähemmäksi hänet kohdatessaan. Talossa tai siellä ulkona ja hän alkaa tietää miksi. Se on maito. Nuo miehet haluavat hänen maitoaan! Hän miettii sitä ajatusta kauan. Niin? Miksi ei ? Siitä riittää kylliksi, ovathan hänen rintansa suuret luonnostaankin, kun ne vielä täyttyvät maidosta... Eikä kasvavasta luonnosta ottaen Eikä tappaen toisia eläimiä Eikä tuhoten toisten elämää, ei kasvien niin kuin ei eläintenkään. Ja että ajattelisin ensin, paljon ennen kuin se mitä teen tulee todeksi Ne talon ilmapiirissä vaikuttavat jokapäiväiset asiat. Jotenkin se on täällä tullut todeksi ja vaikkei tiedäkkään vielä varmasti miksi? Nainen arvaa. Lapsi huutaa kun se syntyy. Helposti kuitenkin lopulta. Rajuja supistuksia ja kovaa kipua hetken ja sitten pää on ulkona ja hartia ja pian toinenkin ja se tulee ulos kokonaan. Elossa ! Terveenä ! Hänen lapsensa hänen sylissänsä ja rinnat aukeavat. Ne alkavat valua maitoa ja se näkyy heistä jotka heitä katselevat. Se on tullut heidän silmiinsä. Se on hänen maitoaan. Lapsi hamuaa haluten rintaa ja hän antaa sen hänen pieneen suuhunsa ja se alkaa imeä. Ja sen syntymän myötä päivät alkavat kulua kuin huomaamatta eteenpäin. Kevät muuttuu kesäksi ja kaikki alkaa taas kukkia. Kaunis auringon paiste lämmittää ulkona puistossa ja lintujen laulu kuuluu sisälle asti. Ja hitaasti tämä kaikkein kaunein kesä kuluu helteisenä, kunnes vaihtuu viimein syksyksi. Pilvet peittävät harmaina taivaan ja vettä alkaa sataa. Musta maa jäätyy kaikkialta ja päivät lyhenevät hämäriksi valon hetkiksi. Sitten valkoinen lumi peittää maan ja kylmyys saapuu. Ja kun aikaa kuluu, jo niin kauan että kesän muistokin jo unohtuu, niin maa alkaa taas lämmittää, tulee uusi kevät ja uusi kesä ja niin se jatkuu yhä kauemmas eteenpäin. Lapset kasvavat ja uusia syntyy ja kaikki saa oman elämän uransa. Nainen seisoo keittiössä varhain aamulla, pitkä hame ylös nostettuna ja pusero auki, rinnat paljaina kun niistä juodaan. Nainen odottaa kärsivällisesti, silittäen hiuksia kun suut imevät. Huulet painuvat liukkaina nänniin... ja maitoa valuu lämpimänä suihin. Ja kun kaikki ovat juoneet, kun viimeinenkin on nostanut päänsä, kädet irronneet hänen uumiltaan, rinnoiltaan ja pakaroiltaan, hän sulkee paitansa ja napittaa sen, kääntyy katsomaan ikkunasta ulos nurmikolle. Siellä he juoksevat, lapset, hänenkin... Tuuli tuo raikasta ilmaa heiluttaen verhoja laiskasti Nainen kävelee tiellä, joku vieras juuri kulkemassa talon ohitse. Nainen katsoo uteliaana pitkään... Ja vielä hän pystyy tunnistamaan jotakin samaa siinä vieraassa kuin itsessään Mutta ei se ole silti hänkään, se on vain muistikuva siitä millainen hän oli kerran, varhain aamulla kulkiessaan tiellä kohti kylää. On yö Pimeällä niitylla tuulee Taivas yläpuolella on kirkas ja tähtiä täynna Hän seisoo vierellä katsellen sitä Vaaleat hiukset, tutut kauniit kasvopiirteet Silmät kiiltelevät katsoen ylös (Eikä tämä hetki saisi loppua koskaan) Taivas yläpuolella kaartuu tähtiä täynnä ja hänen kätensä puristaa lämpimänä omaa "Ne ovat paljon lähempänä nyt Näen paljon uusia kuviota tuollakin, kuin suuri laiva..." Miljoonat valopisteet vastaavat tukkien takaisin pieninä ja elävinä. On hiljaista pitkän aikaa "Minä rakastan sinua..." Hän kääntyy painautuen tiukasti rintaa vasten. Ollessaan yhdeksännellä kuukaudella odottaessaan kolmatta lastaan hän lähtee talosta yöllä ja kulkee kenenkään huomaamatta tai ehtimättä estää puistoon ja ulos talon alueelta. Hän kulkee eteenpäin kunnes puistokin loppuu ja metsä alkaa. Siellä hän jatkaa kulkuaan metsässä puiden välissä itkien ääneen. Ei, ei hän ole karannut ei, ehkä hanella on jotakin ihmissuhteissaan joka voisi olla paremminkin, mutta ei se ole se syy. Jostakin hän kuitenkin saa voimia kulkea läpi yön kunnes aamun sarastaessa hän saapuu pienen metsäaukion reunaan.

[img]http://k004.kiwi6.com/hotlink/l242e51z2z/synnytys00oikein.gif[/img] Siellä hän synnyttää yksin terveen lapsen metsäpurossa. Aamu usvan noustessa se tulee ulos ja sitten jälkeiset valuen veteen. Hän katkaisee napanuoran hampaillaan ja solmii sen tiukasti kiinni. Sitten hän valelee sen vedellä ja kuivaa sen, istuu se sylissään katsellen aamuun heräävää metsää. Hän odottaa kunnes lapsi on syönyt ja nukkuu. Sitten hän kietoo lapsen paitaansa ja laskee sen varovasti nurmikolle. Hän menee puroon ja peseytyy... ...Kuivaa itsensä ja pukeutuu... Sitten hän ottaa lapsensa ja nyyttinsä ja lähtee kulkemaan hitaasti niitylle päin. Kosteassa heinikossa kävellen, poispäin talosta kulkien. Kaikki oikeudet pidetään Arto Nieminen